

Моє дитинство – сплакане, бідове...

Наталія Дзюбенко-Мейс

,
Та й в юності було чимало зла...
Коли ж бо я щасливою була?
Коли душа всміхнулася Любов'ю,
Якій молилась та... не вберегла...

Чи обіймала білі сповиточки
І забувала про свої жалі.
Була найщасливіша за землі
Коли до серця пригортала дочок,
А всі страхи іще були малі.

Коли, коли висновувала нишком
Свої пісні із болю і тривоги,
Гірких падінь, маленьких перемог...
І в білий світ я випускала книжку,
Тоді здавалось, що радіє Бог.

Ті іскорки, даровані судьбою,
Мов спалахи в громохкий каменепад,
І стільки пережито вже утрат
Та слово перепалене журбою
Уже не озирається назад.

Бо мовчазні ті вичахли сувої
Забутої ясної далини –
Частиночка моєї таїни,
Яка була нітрохи не сумною,
Але не повернулася з війни.

Наталія Дзюбенко-Мейс